

دکتر رابرت ای. پترسون، رستگاری، جلسه ۱۸، حفظ و پشتکار، بخش ۲، فرمول‌بندی‌های سیستماتیک

رابرت پترسون و تد هیلدبرانت ۲۰۲۴ ©

این دکتر رابرت پترسون در تدریس خود در مورد رستگاری است. این جلسه ۱۸، حفظ و استقامت، بخش ۲، فرمول‌بندی‌های سیستماتیک است.

ما مطالعه خود را در مورد نجات‌شناسی، به ویژه حفظ قوم خود توسط خدا، حفظ مقدسین خود، یا همانطور که پیوریتن‌ها می‌گفتند، استقامت خدا با مقدسین، که اساس استقامت آنها در مورد مقدسین به معنای واقعی کلمه است، ادامه می‌دهیم.

صفات خداوند، دیدگاه دیگری در مورد حفاظت از میراث ارائه می‌دهد. کتاب مقدس، حاکمیت، عدالت، قدرت، وفاداری و عشق خداوند را در حفظ یا حراست از آنچه که متعلق به اوست، به تصویر می‌کشد. این خلاصه‌ای از مطالب ماست.

حاکمیت، عدالت، قدرت، وفاداری و عشق خدا به کار گرفته می‌شوند. خدا ویژگی‌های خود را برای ما به کار می‌گیرد تا ما را نجات دهد. پولس حاکمیت خدا را اساس اطمینان مؤمنان به جلال نهایی می‌داند.

رومیان ۸:۲۸ تا ۳۰، ما می‌دانیم که همه چیز برای خیریت کسانی که خدا را دوست دارند و بر اساس هدف او فراخوانده شده‌اند، با هم در کار است. او کسانی را که از قبل شناخت، از پیش تعیین کرد تا به شکل پسرش درآیند، تا او نخست‌زاده از برادران و خواهران بسیار باشد. و کسانی را که از پیش تعیین کرد، کسانی را که از پیش تعیین کرد، او نیز فراخواند.

کسانی را که فراخواند، آنها را نیز عادل شمرد. کسانی را که عادل شمرد، آنها را نیز جلال داد. رومیان ۸، ۲۸ تا ۳۰.

کتاب مقدس استاندارد مسیحی کلمه برادران را گرفته و آن را به برادران و خواهران تبدیل می‌کند، که من آن را یک کاربرد بسیار معتبر می‌دانم. نمی‌دانم که آیا کتاب مقدس را به این شکل ترجمه می‌کنم یا نه، زیرا گاهی اوقات واقعاً می‌گوید خواهران، اما در بیشتر این قسمت‌ها اینطور نیست. خداوند آزادانه هر چیزی را که وارد زندگی کسانی که او، قوم خود را دوست دارند، می‌شود، حتی رنج‌ها، برای خیر نهایی آنها به کار می‌گیرد.

پولس با تأکید بر اینکه خدا برای خیر و صلاح ما عمل کرده است، این گفته را تقویت می‌کند. خدا قوم خود را از پیش دوست داشت، برگزید، به رستگاری فراخواند، عادل اعلام کرد و جلال بخشید. اگرچه جلال تا پایان عصر اتفاق نخواهد افتاد، اما رسول از همان فعل گذشته‌ای برای توصیف آن استفاده می‌کند که برای توصیف سایر افعال گذشته نجات، سایر جنبه‌های گذشته نجات، به کار برده است.

حس قوی حاکمیت خدا را که زیربنای (Mu) قوم خدا به همان خوبی که از قبل جلال یافته‌اند، هستند. مو. امید مؤمنان به جلال است، به تصویر می‌کشد. مو، نامه‌ها به رومیان، صفحه ۳۵۳۶.

او می‌نویسد، و به این دلیل است که این نقشه خدا برای ما، که فراخوانده شده‌ایم و به این وسیله خدا را دوست داریم، می‌توانیم مطمئن باشیم که همه چیز به خیر، آیه ۲۸، یعنی تحقق نقشه او در هر یک از موارد ما، کمک خواهد کرد. تحقق هدف خدا، آیه ۲۸، در هر یک از مؤمنان، سنگ بنای امید به جلال است.

پولس به جلال یافتن مؤمنان، آیه ۳۰، از دیدگاه خدا نگاه می‌کند، که از قبل مقدر کرده است که این اتفاق بیفتد.

اگرچه هنوز تجربه نشده است، اما تصمیم الهی برای جلال دادن به کسانی که عادل شمرده شده‌اند، از قبل گرفته شده است. مسئله حل شده است. در اینجا، پولس به منبع نهایی اطمینانی که مسیحیان از آن برخوردارند، اشاره می‌کند و با آن، جشن خود را مبنی بر عدم محکومیت از آیه اول که برای هر فرد در مسیح صدق می‌کند، به اوج پیروزی می‌رساند.

پولس همچنین عدالت خدا را به عنوان حفظ فعالانه امنیت مسیحیان در مسیح معرفی می‌کند، رومیان ۸، چه کسی می‌تواند برگزیدگان خدا را متهم کند؟ این خداست که عادل می‌کند. چه کسی باید محکوم ۳۳-۳۴ کند؟ مسیح عیسی کسی است که مُرد، بلکه حتی برخیزانیده شد، کسی که در دست راست خداست، کسی که واقعاً برای ما شفاعت می‌کند، رومیان ۸، ۳۳-۳۴.

پولس از پرسش‌های بلاغی برای تأکید بر حقیقت استفاده می‌کند. دشمنان خدا و قوم او، شیطان، دیوها و شورشیان انسانی، اتهامات گناه زیادی را علیه ما مطرح می‌کنند. منظور پولس این است که هیچ یک از این اتهامات ثابت نخواهد شد زیرا پرونده ما قبلاً به دیوان عالی جهان هستی، اگر بخواهید، رفته است و قاضی خدای قادر متعال، ما را عادل اعلام کرده است.

هیچ کس هرگز این حکم را لغو نخواهد کرد، آیه ۳۳. همین حقیقت در آیه ۳۴ نیز بیان شده است. پس از پرسش بلاغی پولس، که محکوم کردن است، او از مسیح عیسی نام می‌برد.

برای دنبال کردن استدلال پولس، باید بدانیم که پدر در نیمی از آیات مربوط به آخرین داوری کتاب مقدس قاضی است و همین امر در مورد پسر در نیمه دیگر نیز صادق است. بنابراین پولس می‌توانست به این سوال با گفتن اینکه مسیح عیسی محکوم خواهد کرد، پاسخ دهد. در عوض، او می‌گوید که مسیح مرد، زنده شد، در دست راست خدا نشست و برای ما دعا کرد.

منظور او واضح است. پسر، داور تمام زمین، ما را محکوم نخواهد کرد، بلکه ما را نجات خواهد داد. عیسی مسیح، داور، ناجی ماست.

بار دیگر، عدالت خدا نجات ما را تضمین می‌کند. قدرت خدا یکی دیگر از ویژگی‌های الهی است که ما را در ایمان نگه می‌دارد. قبلاً دیده‌ایم که عیسی قدرت خود را برای حفظ امنیت گوسفندان در دست خود تأیید می‌کند.

او به آنها موهبت حیات جاودان را می‌دهد، تأکید می‌کند که آنها هرگز به جهنم نخواهند رفت، و سپس می‌گوید، نقل قول، هیچ کس آنها را از دست من نخواهد ربود، یوحنا ۱۰:۲۸. کارسون از حیات جاودان صحبت می‌کند و سپس دقیقاً به هدف می‌زند، نقل قول، تمرکز بر قدرت خود حیات نیست، بلکه بر قدرت عیسی است. هیچ کس نمی‌تواند آنها را از دست من بگیرد، نه گرگ غارتگر، صفحه آیه ۱۲، نه دزدان و راهزنان، آیات ۱ یا ۸، نه هیچ کس دیگر.

امنیت نهایی گوسفندان عیسی در دست چوپان نیکوست. تفسیر تفسیری کارسون از انجیل یوحنا در یوحنا ۱۰:۲۸ و آیات بعدی آمده است. وفاداری خدا قوم او را حفظ می‌کند ۱۰:۲۸.

تفسیر تفسیری نشان می‌دهد که این کاملاً درست است. من چهار متن را استنباط خواهم کرد. اول قرن‌تیان ۱:۸ ۲۴، ۵:۲۳، ۹. اول تسالونیکیان ۵:۲۳، ۱:۸ ۲۴.

دوم تسالونیکیان ۳: ۳. دوم تیموتائوس ۲: ۱۳. اول قرنتیان ۱: ۸ و ۹. او به قرنتیان می‌گوید که خدا شما را تا به آخر تقویت خواهد کرد تا در روز خداوند ما عیسی مسیح بی‌عیب باشید. خدا امین است.

شما توسط او به مشارکت با پسرش، عیسی مسیح، خداوند ما، فراخوانده شدید. اول قرنتیان ۱، ۸ و ۹. اکنون، باشد که خدای صلح، خود شما را کاملاً تقدیس کند. باشد که تمام روح، جان و بدن شما در هنگام آمدن خداوند ما عیسی مسیح، سالم و بی‌عیب بماند.

او که شما را فرامی‌خواند، امین است، او این کار را خواهد کرد. اول تسالونیکیان ۵، ۲۳، ۲۴. اما خداوند امین است، او شما را تقویت خواهد کرد و از شریر محافظت خواهد نمود.

دوم تسالونیکیان ۳: ۳. اگر ما بی‌ایمان باشیم، خدا وفادار می‌ماند، زیرا او نمی‌تواند خود را انکار کند. دوم تیموتائوس ۲: ۱۳. ما یک بخش پنجم در مورد وفاداری خدا به این فهرست اضافه می‌کنیم.

این شامل کلمات «خدا وفادار است» نمی‌شود، اما با این وجود، شاهدی قدرتمند بر این حقیقت است. نویسندگان عبرانیان به پیدایش ۲۲: ۱۷ به عنوان گواهی بر قابل اعتماد بودن وعده‌های خدا استناد می‌کنند. من واقعاً شما را برکت خواهم داد و شما را بسیار زیاد خواهم کرد، در عبرانیان ۶: ۱۴، که همان نقل قول از پیدایش ۲۲: ۱۷ است.

پس از آنکه ابراهیم حاضر شد اسحاق را قربانی کند، خدا وعده قبلی خود را تکرار کرد و با سوگند به آن افزود، چرا خدای قادر مطلق چنین کاری انجام می‌دهد؟ عبرانیان ۶: ۱۷ و ۱۸ به این سوال پاسخ می‌دهد. بنابراین هنگامی که خدا می‌خواست به وارثان وعده، ماهیت تغییرناپذیر هدف خود را به طور قانع‌کننده‌تری نشان دهد، آن را با سوگند تضمین کرد تا با دو چیز تغییرناپذیر، که دروغ گفتن خدا در آنها غیرممکن است، ما که به پناهگاه گریخته‌ایم، دلگرمی قوی داشته باشیم تا به امیدی که پیش روی ما قرار گرفته است، محکم بچسبیم.

عبرانیان ۶: ۱۷ و ۱۸. سوگند خوردن خدا این واقعیت را برجسته می‌کند که صفات الهی او، در این مورد وفاداری، او را به کلامش پایبند می‌کند. خدا از کلام خود بر نمی‌گردد، در واقع نمی‌تواند، با احترام می‌گویم، زیرا او آن را داده و، نقل قول می‌کنم، آن را با سوگند تضمین کرده است.

عبرانیان ۶: ۱۷. وعده او به ابراهیم غیرقابل فسخ است. این واضح است.

اما فوراً مشخص نیست که چگونه وعده خدا برای برکت و تکثیر ابراهیم وفادار، تشویق شدیدی را برای پایبندی به امیدی که پیش روی آنها قرار گرفته است، به همراه دارد. آیه ۱۸. متن، خوانندگان را ترغیب می‌کند تا، با نقل قول، از کسانی که وعده‌ها را از طریق ایمان و پشتکار به ارث می‌برند، تقلید کنند.

و سپس پدر ابراهیم را به عنوان نمونه‌ای برجسته از همین امر معرفی می‌کند. ابراهیم پس از صبر و ۶: ۱۲. شکیبایی، وعده را دریافت کرد.

آیه ۱۵. بنابراین این سوال باقی می‌ماند: وعده خدا به ابراهیم چگونه خوانندگان عبری را به پایداری در ایمان تشویق می‌کند؟ ویلیام لین بهترین پاسخ را ارائه می‌دهد. عبرانیان ۱ تا ۸. تفسیر او. صفحه ۱۵۲. تفسیر کتاب مقدس ورد. این یک تفسیر شگفت‌انگیز است.

شاید مورد علاقه‌ی من باشد. من با تمام بخش‌های آن موافق نیستم. ما گرایش‌های الهیاتی متفاوتی داریم، اما وای، چه کار فوق‌العاده‌ای

لین می‌گوید که تمرکز این تفسیر به شدت از پاتریارک به مسیحیان، که وارثان وعده تعیین شده‌اند، تغییر می‌کند. آیه ۱۲. به عنوان کسانی که وعده‌ها را از طریق مسیح به ارث برده‌اند، باید اهمیت روایت کتاب مقدس را برای خود درک کنند.

آنچه در کتاب مقدس ثبت شده است، به منظور تقویت این باور آنهاست که هدف خداوند برای آنها نیز تغییرناپذیر است. با توجه به زمینه و تمرکز بر جامعه مسیحی در آیات ۱۷ و ۱۸، به نظر می‌رسد که مناسب است وعده‌ای که به ابراهیم داده شده و با سوگند تأیید شده است را به عنوان نمونه‌ای در نظر بگیریم که به جامعه عهد جدید در مسیح داده شده است. نقل قول بسته

خداوند سوگند یاد کرد که بر عزم او برای انجام آنچه به ابراهیم وعده داده بود، تأکید دارد. وعده خداوند به او، اعتماد ما را به عنوان وارثان معنوی ابراهیم تقویت می‌کند که او وعده‌های عهد جدید خود را به ما تحقق خواهد بخشید. خداوند وفادار است و وعده و سوگند او به مؤمنان امیدی مطمئن می‌دهد.

در واقع، این امید، به قول معروف، لنگری مطمئن و استوار برای روح است، امیدی که به درون پرده، جایی که عیسی به عنوان پیشرو از جانب ما رفته است، وارد می‌شود، عبرانیان ۱۹: ۶ و ۲۰. خداوند وقتی از عیسی، کاهن اعظم بزرگ ما، که خود را برای نجات ما فدا کرد و اکنون در حضور خدا از جانب ما ظاهر می‌شود سخن می‌گوید، شواهد بیشتری از وفاداری خود برای حفظ قومش ارائه می‌دهد. خداوند ما را حفظ می‌کند زیرا او وفادار است.

در نهایت، عشق خدا، مؤمنان را برای رستگاری نهایی حفظ می‌کند. متن کلاسیک در این مورد، رومیان ۸: ۳۵ تا ۳۹ است. پولس با لحنی بلیغ می‌پرسد چه چیزی می‌تواند مسیحیان را از عشق مسیح جدا کند

او سپس هفت پاسخ ممکن را برمی‌شمرد و نتیجه می‌گیرد که هیچ چیز نمی‌تواند ما را از عشق مسیح در آیه ۳۶ دور کند. آخرین عنصر در این مجموعه، یعنی شمشیر، نماد مرگ با اعدام است و حتی این هم نمی‌تواند عشق خدا به قومش، عشق خدا به پسرش به قومش را خنثی کند. اگر کسی بخواهد بگوید، خب، شما می‌توانید اینجا مرتد شوید، به نوعی، شما شخصاً می‌توانید این کار را انجام دهید.

اینطور نیست، تلاش برای تطبیق احتمال ارتداد با سخنان پولس در اینجا کارساز نیست، نقل قول، زیرا من متقاعد شده‌ام که نه بلندی و نه پستی و نه هیچ چیز خلاقانه دیگری نمی‌تواند ما را از عشق خدا که در مسیح عیسی، پروردگار ما، آیات ۳۸ و ۳۹ است، جدا کند. پولس از ابیات جامعی استفاده می‌کند. همه چیز در مرگ و زندگی کسی گنجانده شده است.

چیزهای حال و آینده همه چیز را در بر می‌گیرد. زیرا حتی ناچیزترین آموزه نجات، شامل گذشته نیز می‌شود. خدا را شکر، آموزه کتاب مقدس شامل همه گناهان ما می‌شود.

به عنوان آخرین آرزو، پولس اشاره می‌کند که هیچ چیز خلاق دیگری نمی‌تواند ما را از عشق خدا که در مسیح عیسی، پروردگار ما، است جدا کند، آیه ۳۹. این شامل ما و شکست‌های ما نیز می‌شود. به دلیل عشق تثلیث، ما در مسیح در امان هستیم.

سه استدلال برای حفظ [خدا] وجود دارد، که سه مورد آنها معمولاً مورد استفاده قرار نمی‌گیرند. تثلیث، پدر، پسر و روح القدس ما را حفظ می‌کنند. صفات خدا برای حفظ ما به کار گرفته می‌شوند.

کار مسیح. کتاب مقدس، کار نجات‌بخش مسیح را به نجات ما مرتبط می‌کند. به خاطر کاری که عیسی برای نجات ما انجام داد، ما در او در امان هستیم.

نجات ما ریشه در صلیب، قبر خالی، شفاعت و بازگشت او دارد. نجات در مصلوب شدن عیسی ریشه دارد. پولس این حقیقت را هنگام مقایسه دو آدم در رومیان ۵:۱۹ بیان می‌کند. زیرا همانطور که از طریق نافرمانی، یک نفر، بسیاری گناهکار شدند، به همین ترتیب از طریق اطاعت یک نفر، بسیاری نیز عادل خواهند شد. رومیان ۵:۱۹. گناه اولیه آدم باعث شد که بسیاری بر خلاف آدم گناهکار شوند.

نافرمانی آدم باعث شد که تمام نسل او در نظر خدا گناهکار شوند. به موازات گناه آدم، مطیع شدن مسیح تا سرحد مرگ، حتی مرگ بر روی صلیب، اساس عادل شمرده شدن تمام قوم اوست. پولس از زمان آینده عادل شمرده خواهد شد) «رومیان ۵:۱۹ (استفاده می‌کند تا نشان دهد که کار مسیح، عادل شمرده شدن را» اکنون و برای همیشه به انجام می‌رساند.

خداوند در داوری نهایی، مؤمنان را در برابر انسان‌ها و فرشتگان عادل اعلام خواهد کرد، زیرا مسیح، نجات‌دهنده ما، برای عادل شمردن ما جان باخت. پولس همین حقیقت را با کلمات دیگری بعداً در رومیان ۸: ۱-۴، تعلیم می‌دهد. بنابراین، اکنون هیچ محکومیتی برای کسانی که در مسیح عیسی هستند وجود ندارد، زیرا شریعت روح حیات در مسیح عیسی شما را از شریعت گناه و مرگ آزاد کرده است. زیرا آنچه شریعت نمی‌توانست انجام دهد، زیرا توسط جسم ضعیف شده بود، خدا انجام داد.

او با فرستادن پسر خود به شکل جسم گناهکار به عنوان قربانی گناه، گناه را در جسم محکوم کرد تا الزامات شریعت در ما که نه بر اساس جسم، بلکه بر اساس روح رفتار می‌کنیم، محقق شود، رومیان ۸: ۱-۴. اگرچه شریعت قادر به نجات گمراهان نبود زیرا مردم نمی‌توانستند آن را حفظ کنند، اما خدا آنها را در مسیح نجات داد. پدر پسر مجسم خود را فرستاد تا قربانی گناه باشد تا، به قول معروف، گناه را در جسم محکوم کند. مسیح به جای ما مرد و محکومیتی را که ما قانون‌شکنان سزاوار آن بودیم، بر خود گرفت.

و در نتیجه، اکنون هیچ محکومیتی برای مؤمنان وجود ندارد، آیه ۱. مرگ عیسی بر روی صلیب ما را نجات می‌دهد و ما را نجات یافته نگه می‌دارد. نجات نیز در رستاخیز عیسی ریشه دارد. آشتی، کار نجات‌بخش مسیح است، که به عنوان عملی که بر دشمنی ما با خدا غلبه می‌کند و در نتیجه بین ما صلح برقرار می‌کند، در نظر گرفته می‌شود.

این امر در هر متن به جز یک متن، رومیان ۵:۱۰، تنها به مرگ مسیح نسبت داده شده است. زیرا اگر در حالی که ما دشمن بودیم، به وسیله مرگ پسرش با خدا آشتی داده شدیم، پس چقدر بیشتر، پس از آشتی، به وسیله حیات او نجات خواهیم یافت، رومیان ۵:۱۰. پولس هم به مرگ مسیح و هم به حیات او اشاره می‌کند. آیا او بدین ترتیب، دستاورد آشتی مسیح را تقسیم می‌کند؟ پاسخ منفی است. بلکه، او قصد دارد به ما بفهماند که مرگ و رستاخیز مسیح با هم، کار نجات‌بخش او را تشکیل می‌دهند.

رومیان ۴:۲۵، ۶:۵، اول قرن‌تین ۱۵:۳ و ۴ را با هم مقایسه کنید. کسی که برای آشتی دادن قوم خدا مُرد، تا ابد زنده می‌ماند تا آنها را در آشتی نگه دارد. بخش‌های هشداردهنده‌ی کتاب عبرانیان به خوبی شناخته شده‌اند. بخش‌های مربوط به حفظ ایمان به خوبی شناخته نشده‌اند.

در عبرانیان ۷:۶، ۱۷ تا ۲۰، ببخشید، و عبرانیان ۷:۳ تا ۲۵. عبرانیان ۱۷:۶ تا ۲۰، که قبلاً به آنها نگاه کرده‌ایم. عبرانیان ۷:۲۳، ۲۵.

ما مورد اول را مطالعه کرده‌ایم و اکنون توجه خود را به مورد دوم معطوف می‌کنیم. عبرانیان ۷:۲۳، ۲۵. اکنون، بسیاری کاهن لاوی شده‌اند.

بسیاری از آنها مورد تأکید هستند زیرا مرگ مانع از ادامه خدمت آنها می‌شود. اما از آنجا که او تا ابد باقی می‌ماند، کهنات خود را به طور دائم حفظ می‌کند. بنابراین، او قادر است کسانی را که از طریق او به سوی خدا می‌آیند، به طور کامل نجات دهد، زیرا او همیشه زنده است تا برای آنها شفاعت کند.

عبرانیان ۷:۲۳ تا ۲۵. برخلاف کاهنان لاوی که تا زمان مرگ خدمت می‌کردند و توسط یکی از نوادگانشان جایگزین می‌شدند، عیسی مسیح به عنوان مصلوب و قیام کرده، به عنوان مصلوب و قیام کرده، قدرت یک زندگی فناپذیر را دارد. عبرانیان ۷:۱۶. بنابراین، او برای همیشه کاهن باقی می‌ماند زیرا از مردگان برخاست و کهنات خود را به طور دائم حفظ می‌کند.

از عبرانیان. این از اهمیت عملی زیادی برای قوم او برخوردار است. نقل قول، بنابراین، او قادر است ۷:۲۴ کسانی را که از طریق او به سوی خدا می‌آیند، کاملاً نجات دهد، زیرا او همیشه زنده است تا برای آنها شفاعت کند.

آیه ۲۵. مسیح برخاسته، کاهن اعظم ما است و به همین دلیل، جانشینی ندارد. او به طور کامل نجات می‌دهد، که اغلب به معنای موقت و ابدی در نظر گرفته شده است.

NIV، بنابراین، کتاب مقدس استاندارد آمریکایی جدید و گاهی اوقات به معنای کیفی به طور کامل. بنابراین اما احتمالاً به معنای مطلق است که هر دو معنا را در بر می‌گیرد، همانطور که ویلیام لین در تفسیر عبرانیان خود استدلال می‌کند.

مرگ و رستاخیز عیسی اساس حفظ مقدسینش توسط خدا است. از نظر زمانی، مرگ او برای همیشه نجات می‌دهد. کاملاً نجات می‌دهد.

این [خدا] به هر شکلی که بتوانیم تصورش را بکنیم، کاملاً نجات‌بخش است. این [خدا] برای نجات ابدی ما کافی است، زیرا او قادر است کسانی را که از طریق او به سوی خدا می‌آیند، کاملاً نجات دهد. او قادر به انجام این کار است، زیرا همیشه برای شفاعت آنها زنده بوده است.

منجی مصلوب، منجی زنده‌ای است که رستاخیزش ما را به هر طریقی که رستگاری قابل تصور باشد، از جمله رستگاری دائمی، نجات می‌دهد. نجات همچنین در شفاعت عیسی ریشه دارد. متنی که اکنون بررسی شد وظیفه‌ای دوگانه دارد.

این نه تنها نشان می‌دهد که رستاخیز عیسی نجات می‌دهد، بلکه شفاعت او نیز چنین است. مسیح مؤمنان را کاملاً نجات می‌دهد، زیرا او همیشه زنده است تا برای آنها شفاعت کند. عبرانیان ۷:۲۵. دعاها کاهن اعظم ما، ما را در امان نگه می‌دارد، زیرا او در حضور خدا برای ما ظاهر می‌شود.

دارم نقل قول می‌کنم، حیات زوال‌ناپذیر پسر، اساس شفاعت بی‌وقفه و کهناتی اوست. دوباره لین. عیسی در انجیل لوقا، خدمت شفاعتی خود را پیش بینی می‌کند.

عیسی به شاگردان می‌گوید که شیطان، پس از تحریک یهودا برای خیانت به عیسی، می‌خواهد کلاهبرداری‌های دیگران را نیز ثابت کند. عیسی به پطرس می‌گوید، اما من برای تو دعا کردم، شمعون، که ایمانت از بین نرود. و هنگامی که بازگشتی، برادرانت را تقویت کن.

لوقا ۲۲:۳۲. پطرس امتناع می‌کند و وفاداری جاودانه خود را به عیسی، حتی تا پای مرگ، اعلام می‌کند. در پاسخ، عیسی سه انکار پطرس را پیش‌بینی می‌کند. لوقا ۲۲:۳۳-۳۴. دعای شفاعت عیسی برای پطرس، ایمان او را پس از سه انکار، از زوال کامل نجات می‌دهد.

شکست خورد، اما نه کاملاً. یوحنا ۲۱: ۱۵-۱۹. قبلاً دیده‌ایم که عیسی در دعای کاهن اعظم خود سه بار برای ۱۱ نفر دعا می‌کند. این در یوحنا ۱۷:۱۱؛ ۱۵:۲۴ آمده است. پدر مقدس، آنها را با نامی که به من داده‌ای محافظت کن تا آنها یکی باشند، همانطور که ما یکی هستیم.

عیسی اینگونه دعا می‌کند. او در حالی که هنوز بر روی زمین است، برای شاگردانش شفاعت می‌کند، که این نشانه‌ای از کاری است که او در آسمان برای ما انجام می‌دهد. یوحنا ۱۷:۱۱. من دعا نمی‌کنم که آنها را از جهان ببری، پدر، بلکه دعا می‌کنم که آنها را از شریر محافظت کنی.

یوحنا ۱۷:۱۵. پدر، آیه ۲۴، می‌خواهم کسانی که به من بخشیده‌ای، در جایی که من هستم با من باشند تا جلال مرا ببینند، جلالی که به من داده‌ای، زیرا مرا پیش از بنیاد جهان دوست داری. یوحنا ۱۷:۲۴. همچنین دیده‌ایم که عیسی قوم خود را محکوم نمی‌کند، بلکه برعکس، می‌میرد، برمی‌خیزد و برای آنها شفاعت می‌کند. رومیان ۸:۳۴. بنابراین، در انجیل‌ها و رساله‌ها می‌آموزیم که عیسی از طرف قوم خود شفاعت می‌کند تا آنها را در ایمان حفظ کند.

در نهایت، نجات ما ریشه در بازگشت عیسی دارد. یوحنا رسول سخنان دلگرم‌کننده عیسی را در یوحنا ۱۴ ثبت می‌کند: نگذارید دل‌هایتان مضطرب شود. به خدا ایمان داشته باشید ۳-۲.

به من نیز ایمان داشته باشید. در خانه پدر من اتاق‌های زیادی وجود دارد. اگر چنین نبود، آیا به شما می‌گفتم که می‌خواهم مکانی برای شما آماده کنم؟ اگر بروم و مکانی برای شما آماده کنم، دوباره می‌آیم و شما را نزد خود می‌برم تا جایی که من هستم، شما نیز باشید.

یوحنا ۱۴: ۲ و ۳. عیسی وعده می‌دهد که دوباره بیاید تا قوم خود را به سوی پدر در آسمان ببرد. عیسی می‌خواهد کسانی که به پدر و او ایمان دارند، انتظار داشته باشند که پدر از آنها استقبال کند. زمینه‌ای که بلافاصله قبل از این آیات آمده است، ایده حفظ [روح] در اینجا تقویت می‌کند، زیرا سخنان تسلی‌بخش عیسی در ۱۴: ۲ و ۳ را باید در پرتو پیش‌بینی او از سه انکار پطرس، ۱۳: ۳۷ و ۳۸، دید.

پطرس تردید خواهد کرد، اما عیسی به یازده یهودا اطمینان می‌دهد که برای خیانت به او رفته بودند و به پدر تعلق دارند و در خانه آسمانی او جایی دارند. پطرس تصویر متفاوتی ترسیم می‌کند اما همان حقیقت را تعلیم می‌دهد. نقل قول از اول پطرس ۱:۱۳. بنابراین، با ذهن‌های آماده برای عمل، هوشیار باشید و امید خود را کاملاً به فیضی که در هنگام ظهور عیسی مسیح به شما عطا خواهد شد، معطوف کنید.

اول پطرس ۱:۱۳. پطرس در حالی که خوانندگان خود را به آمدن دوباره مسیح هدایت می‌کند، آمادگی و هوشیاری اخلاقی را توصیه می‌کند. وحی عیسی مسیح، ریزش عظیم فیض خدا بر قومش را به تصویر می‌کشد. امید خود را کاملاً بر فیضی که در زمان وحی عیسی مسیح به شما عطا خواهد شد، قرار دهید.

فیض در اینجا به معنای کمال رستگاری است. این شامل حفظ قومش توسط خداوند می‌شود، زیرا آنها در دریافت رستگاری نهایی شکست نخواهند خورد. کیست میکر خردمندانه صحبت می‌کند.

سیمون کیستمیکر، پطرس و یهودا، صفحه ۵۹. آن تفسیر، پطرس و یهودا، در تفسیر عهد جدید که سم کیستمیکر پس از مرگ ویلیام هندریکسون جانشین او شد. کیستمیکر می گوید وقتی عیسی بازگردد، در زمان مقرر، تحقق نجات را برای پیروانش به ارمغان خواهد آورد.

وقتی او ظهور کند، کار رهایی بخش او در همه مؤمنان محقق خواهد شد. او از طریق رهایی از گناه، تجلیل جسم و روح، و دانشی که برای همیشه در میان آنها خواهد بود، به آنها رستگاری کامل عطا می کند. ما آموزه های کتاب مقدس در مورد حفظ مقدسین توسط خداوند را خلاصه کرده ایم.

نقش های شخصیت های تثلیثی، صفات خدا و کار نجات بخش مسیح با هم ترکیب می شوند تا نجات نهایی همه کسانی را که واقعاً به عیسی ایمان دارند، تضمین کنند. کالوین مؤمنان را با این حقیقت تشویق می کند. مؤسسات کالوین، کتابخانه استاندارد نسخه کلاسیک مسیحی، کتاب دوم، فصل ۱۵، آیات سه و چهار.

بنابراین، کالوین، هر زمان که از مسیح به عنوان مسلح به قدرت ابدی می شنویم، به یاد داشته باشیم که، جاودانگی کلیسا در این حفاظت تضمین شده است. از این رو، نتیجه می شود که شیطان، با تمام منابع جهان هرگز نمی تواند کلیسای را که بر تخت ابدی مسیح بنا شده است، نابود کند. به همین ترتیب، مسیح قوم خود را، با تمام چیزهایی که برای نجات ابدی روحها لازم است، غنی می کند و آنها را با شجاعت ایستادگی، شکست ناپذیر در برابر تمام حملات دشمنان معنوی، تقویت می کند.

پادشاه ما هرگز ما را بی بضاعت نخواهد گذاشت، بلکه تا پایان جنگ، نیازهای ما را تأمین خواهد کرد. ما به پیروزی فراخوانده شده ایم. کلمات زیبا.

استقامت در مرحله ی بعد قرار دارد. حفظ و حراست، نجات قومش توسط خداوند است. حفظ و حراست خداوند از اولیای خود، با استقامت آنها مرتبط و جدایی ناپذیر است.

چون او آنها را حفظ می کند، آنها در ایمان خود باقی می مانند. این گفته، حاکمیت الهی در رستگاری را برجسته می کند. کتاب مقدس همچنین مسئولیت واقعی انسان را آموزش می دهد.

و این یعنی مؤمنان باید در ایمان خود استقامت کنند تا در نهایت نجات یابند. هر بخش از عهد جدید، لزوم استقامت برای نجات نهایی را آموزش می دهد. اما کسی که تا به آخر پایدار بماند، نجات خواهد یافت، متی ۲۴:۱۳.

پس از آنکه انجیل را در آن شهر موعظه کردند و شاگردان بسیاری را پرورش دادند، به لیستره، ایقونیه و انطاکیه بازگشتند و با تشویق شاگردان به ادامه ایمان و با گفتن اینکه برای ورود به پادشاهی خدا باید از سختی های زیادی عبور کرد، آنها را تقویت کردند، اعمال رسولان ۱۴:۲۱ و ۲۲. عبرانیان ۱۰:۳۶، زیرا شما به استقامت نیاز دارید، زیرا به استقامت نیاز دارید تا پس از انجام اراده خدا، آنچه را که وعده داده شده است دریافت کنید. مکاشفه ۱۴:۱۲، این امر از مقدسینی که دستورات خدا و ایمانشان به عیسی را حفظ می کنند، استقامت می خواهد.

مکاشفه ۱۴:۱۲. قوم خدا باید حداقل در سه زمینه ادامه دهند و تا انتها استقامت کنند: ایمان، عشق و تقدس. آنها باید تا انتها به مسیح اعتماد کنند.

برای دوست داشتن دیگران، برای دنبال کردن تقدس. اساساً، مؤمنان باید به مسیح اعتماد کنند. کتاب مقدس تعلیم می دهد که اقرار اولیه به ایمان به مسیح لازم است اما کافی نیست.

مؤمنان واقعی تا آخر عمر به عیسی ایمان دارند. پس از آنکه عیسی سخنان دشواری در مورد خوردن گوشت و نوشیدن خون خود، همانطور که در یوحنا ۶:۶۶ نقل شده است، بیان کرد، بسیاری از شاگردانش برگشتند و دیگر او را همراهی نکردند. یوحنا ۶:۶۶

بدیهی است که کلمه شاگردان در اینجا به معنای وسیعی به کار رفته است. برخی که به دلیل تکثیر نان و ماهی توسط عیسی، او را پیروی می کردند، از سخنان تند او رنجیدند و دیگر از او پیروی نکردند. سپس عیسی از ۱۲ شاگرد خود می پرسد، آیا شما هم نمی خواهید بروید؟ آیه ۶۷

او شاگردانش را تشویق می کند، این کلمه در اینجا به معنای محدود آن به کار رفته است، تا نیت خود را برای ادامه پیروی از او اعلام کنند. پطرس، مثل همیشه، رهبر آنها، این کار را می کند. پروردگارا، به سوی که برویم؟ تو کلمات حیات جاودان را داری.

ما ایمان آورده ایم و می دانیم که تو قدوس خدایی، نقل قول از آیه ۶۸ و ۶۹. ما عاشق پاسخ پطرس هستیم

او ادعا نمی کند که تمام اسرار مربوط به پسر خدا را می فهمد. او، به نمایندگی از یارانش، ایمان به مسیح و بی فایده بودن رفتن به جای دیگر برای یادگیری حیات جاودان را اعلام می کند. پروردگارا، به چه کسی برویم؟ تو کلمات حیات جاودان را داری.

ما می دانیم که تو قدوس خدا هستی. پولس نیز لزوم پایداری در ایمان را تعلیم می دهد. پولس پس از تأیید برتری مسیح در خلقت و رستگاری، در کولسیان ۱:۱۵ تا ۱۸، عیسی را به عنوان خدای مجسم و آشتی دهنده کل خلقت معرفی می کند.

کولسیان ۱:۱۹ و ۲۰. سپس او حقیقت اخیر را در مورد خوانندگانش به کار می برد. زندگی گناه آلود آنها، آنها را از خدا بیگانه کرده بود، اما مسیح با مرگ به جای آنها، آنها را با خدا آشتی داد و آنها را بی گناه در برابر خدا حاضر خواهد کرد.

آیات ۲۱ و ۲۲. همانطور که قبلاً اشاره شد، پولس یک قید، یک شرط اضافه می کند. اگر واقعاً در ایمان خود ثابت قدم و استوار بمانید و از امید انجیلی که شنیده اید، منحرف نشوید، سرانجام نجات خواهید یافت.

اگر در ایمان خود استوار و ثابت قدم بمانید و از امید انجیل منحرف نشوید، کولسیان باید همچنان به مسیح به عنوان خداوند و نجات دهنده اعتماد کنند تا در نهایت نجات یابند. ایمان نجات بخش چیزی بیش از یک اعتراف اولیه است. همچنین شامل پشتکار تا انتها در ایمان به انجیل است.

نویسنده عبرانیان، زندگی مسیحی را نه به عنوان یک مسابقه سرعت، بلکه به عنوان یک مسابقه دو مسافت طولانی می بیند. خوانندگان، با تشویق قهرمانان ایمان در فصل ۱۱، نباید با آزار و اذیت و گناه خود منحرف شوند، بلکه باید با استقامت در مسابقه ای که پیش روی آنهاست، بدون. عبرانیان ۱۲:۱. تمرکز نهایی آنها، باید بر نقل قول از عیسی، پیشگام و کامل کننده ایمان ما، باشد که برای شادی که پیش روی او قرار داشت، صلیب را تحمل کرد، ننگ را ناچیز شمرد و در دست راست تخت خدا نشست.

عبرانیان ۱۲:۲. اگرچه آنها هرگز مانند عیسی رنج نخواهند برد، اما خداوند آنها را فرا می خواند تا در تحمل رنج ناعادلانه برای جلال خدا، برای جلال خدا و وعده شادی، از او تقلید کنند. اگر خوانندگان عبرانیان «خسته یا ضعیف نشوند» پاداش ابدی در انتظار آنهاست. آیه ۳. در عوض، نویسنده از آنها انتظار دارد که حتی تا سرحد مرگ برای مسیح استقامت کنند.

آیه ۴. شما هنوز تا پای جان پایداری نکرده‌اید. مؤمنان مدعی باید در ایمان پایداری کنند، و مؤمنان واقعی نیز چنین می‌کنند. من آنها را به طور سیستماتیک [و منظم] خواهم کرد، زیرا در زیر [این ایمان] بازوهای جاودانی قرار دارد.

ما در نهایت استقامت می‌کنیم زیرا خدا ما را حفظ می‌کند. اما الان واقعاً نکته‌ی من این نیست. من دارم نوعی الهیات تفسیری یا تشریحی، اگر بخواهید بگویید، انجام می‌دهم، و قبل از اینکه بخواهم استقامت را به حفظ [چیزها] ربط بدهم، یک درک کتاب مقدسی از آنچه استقامت مستلزم آن است، ایجاد می‌کنم.

مؤمنان باید به ایمان به انجیل ادامه دهند. مؤمنان باید به دوست داشتن دیگران ادامه دهند. دستورات و توصیه‌هایی برای مؤمنان مبنی بر دوست داشتن یکدیگر در عهد جدید رایج است.

متی ۲۲:۳۷ تا ۳۹. عیسی به او، آن فقیهی که گمان می‌کرد شریعت را کاملاً رعایت کرده است، گفت: خداوند، خدای خود را با تمام قلب، تمام جان و تمام فکر خود دوست بدار. این بزرگترین و مهمترین دستور است.

دومی مثل آن است. همسایه‌ات را مانند خودت دوست بدار. متی ۲۲:۳۷ تا ۳۹.

یوحنا ۱۲:۱۵. عیسی گفت، این فرمان من است. یکدیگر را دوست بدارید، همانطور که من شما را دوست داشته‌ام.

رومان ۱۰:۱۲. یکدیگر را همچون برادران و خواهران عمیقاً دوست بدارید. عبرانیان ۱:۱۳. بگذارید عشق برادرانه ادامه یابد.

ما سه قسمتی را بررسی خواهیم کرد که تعلیم می‌دهند مسیحیان باید یکدیگر را دوست داشته باشند. اول، عیسی دستور عهد عتیق مبنی بر دوست داشتن همسایه مانند خود را مطرح می‌کند. لائویان ۱۸:۱۹.

به سطحی جدید. او گفت، فرمان جدیدی به شما می‌دهم که یکدیگر را دوست داشته باشید. همانطور که من شما را دوست داشته‌ام، شما نیز باید یکدیگر را دوست داشته باشید.

به این وسیله، اگر شما به یکدیگر محبت داشته باشید، همه خواهند دانست که شاگردان من هستید. یوحنا فرمان محبت به همسایه از نظر مسیح‌شناسی تقویت شده است. ۳۵، ۳۴:۱۳.

ابراز عشق مسیح در صلیبش، هدف، انگیزه و معیار عشق ما به دیگر مسیحیان می‌شود. این هدف ماست و چه کسی می‌تواند ادعا کند که به آن رسیده است؟ بنابراین، ما را فروتن می‌کند و به سوی فیض توانمندساز خدا سوق می‌دهد تا زندگی مسیحی داشته باشیم. عشق مسیح انگیزه ماست.

این یک سوخت تمام‌نشدنی است که ما را به عشق ورزیدن حتی به چیزهای ناخوشایند ترغیب می‌کند و بالاترین معیار عشق است. معیار عشق ورزیدن به دیگران صرفاً عشق به خود نیست، بلکه عشق مسیح به ماست. ما دیگران را همانطور که عیسی ما را دوست داشت، دوست داریم، یعنی آزادانه، فداکارانه، و بدون خودخواهی.

این فرمان خداوند است، و اگر مردم واقعاً اینگونه عشق بورزند، در واقع آنها را از کسانی که مسیح را نمی‌شناسند متمایز می‌کند. عشق برای کسانی که مسیح آنها را دوست داشته و نجات داده است، واجب است. دوم، متن دوم.

پطرس برای عشق برادرانه ارزش قائل است. اول پطرس ۱:۲۲. حال که با اطاعت از حقیقت، خود را پاک ساخته‌اید تا بتوانید از صمیم قلب، عشق برادرانه و خالصانه‌ای به یکدیگر نشان دهید، پیوسته یکدیگر را دوست بدارید.

اول پطرس ۱:۲۲. منظور پطرس این است که چون خوانندگان از انجیل که یک فرمان است اطاعت کرده‌اند و به مسیح به عنوان نجات‌دهنده ایمان آورده‌اند و در نتیجه پاک شدن گناهان را تجربه کرده‌اند، باید عشق را نشان دهند. این همان فیلاذلفیا یا عشق برادرانه است که فقط در اینجا و در رومیان ۱۰:۱۲ آمده است.

اول تسالونیکیان ۴:۹. عبرانیان ۱۳:۱. دوم پطرس ۱:۷ در عهد جدید. این عبارت فقط در پنج جا آمده است. اول پطرس ۱:۲۲.

رومیان ۱۰:۱۲. اول تسالونیکیان ۴:۹. عبرانیان ۱۳:۱. دوم پطرس ۱:۷. فیلاذلفیا، محبت برادرانه. پطرس پس از بیان اینکه هدف از ایمان آوردن خوانندگان ابراز محبت است، به آنها دستور می‌دهد که دائماً یکدیگر را دوست داشته باشند.

این فراخوانی برای تعمیق و افزایش عشق آنها به یکدیگر است. پیتر دیویز، که اولین رساله پطرس را در تفسیر بین‌المللی عهد جدید، صفحه ۷۷، نوشته است، توضیح می‌دهد: «دوست داشتن هموعان مسیحی بدیهی است که مسئله کوچکی نیست، بلکه دغدغه اصلی نویسنده ما و کل عهد جدید است.» علاوه بر این، آیه بعدی ما را از قدرتی که این عشق را ممکن می‌سازد، یعنی زندگی جدیدی که از تولد دوباره از طریق کلام زنده و پایدار خدا ناشی می‌شود، آگاه می‌کند.

اول پطرس ۱:۲۳. مؤمنان واقعی در عشق پایدار می‌مانند. سومین قسمتی که این را نشان می‌دهد

یوحنا در باب اول، به روشنی بیان می‌کند که مقدسین باید در عشق ورزیدن پایدار بمانند. یوحنا این را هم به صورت سلبی و هم به صورت ایجابی بیان می‌کند. او با لحن سلبی می‌نویسد: «کسی که عشق نمی‌ورزد، در مرگ می‌ماند. هر که از برادر یا خواهر خود نفرت کند، قاتل است. و می‌دانید که هیچ قاتلی حیات جاودانی در خود ندارد.» اول یوحنا ۱۴:۳ و ۱۵)

فقدان عشق به دیگر مؤمنان نشانه بدی است و نشان دهنده فقدان تجدید حیات است. یوحنا علاوه بر این، نقل قول می‌کند، اگر کسی از مال دنیا برخوردار باشد و دیگر مؤمنان را در نیاز ببیند، اما از او دریغ کند، چگونه عشق خدا در او ساکن است؟ آیه ۱۷، اول یوحنا ۳:۱۷. یوحنا نتیجه می‌گیرد، نقل قول می‌کند، فرزندان کوچک، بیایید نه در کلام و گفتار، بلکه در عمل و حقیقت عشق بورزیم.

آیه ۱۸. در بخش بعدی، یوحنا همچنان در مورد فقدان عشق هشدار می‌دهد. اول یوحنا ۴، ۸. کسی که عشق نمی‌ورزد، خدا را نمی‌شناسد زیرا خدا عشق است.

اول یوحنا ۴:۲۰. اگر کسی بگوید که من خدا را دوست دارم و در عین حال از برادر یا خواهر خود متنفر باشد، دروغگو است. زیرا کسی که برادری را که دیده است دوست ندارد، نمی‌تواند خدایی را که ندیده است دوست داشته باشد.

اول یوحنا ۴:۲۰. حال، تأکید یوحنا مثبت است. دوستان عزیز، بیایید یکدیگر را دوست بداریم زیرا عشق از جانب خداست و هر که عشق می‌ورزد، از خدا زاده شده است و خدا را می‌شناسد.

خدا با فرستادن پسر بی نظیرش که مجسم شد، ما را دوست داشت و، به قول معروف، کفاره گناهان ما ۴:۷. ESV. شد، عشق خود را به ما نشان داد. اول یوحنا ۴:۱۰.

بار دیگر، عشق کفاره‌وار مسیح سرمشق ماست. دوستان عزیز، اگر خدا ما را اینگونه دوست داشت، ما نیز باید یکدیگر را دوست داشته باشیم. ما دوست داریم زیرا او ابتدا ما را دوست داشت، نقل قول بسته

اول یوحنا ۴:۱۱ و ۱۹. پایداری مسیحیان در عشق، صرفاً یک انتخاب نیست، بلکه یک امر ضروری و یک فرمان است. زیرا ما این فرمان را از او داریم، من نقل می‌کنم، کسی که خدا را دوست دارد، باید برادر و خواهر خود را نیز دوست داشته باشد.

آیه ۲۱ از اول یوحنا ۴. در سخنرانی بعدی، به بررسی استقامت مقدسین ادامه خواهیم داد. در ادامه می‌باید باقی مانده، درباره استقامت در ایمان و استقامت در محبت صحبت کرده‌ایم. همچنین باید در مورد آموزه کتاب مقدس مبنی بر اینکه مؤمنان باید در تقدس استقامت کنند، بحث کنیم.

این دکتر رابرت پترسون در تدریس خود در مورد رستگاری است. این جلسه ۱۸، حفظ و پشتکار، بخش ۲. فرمول‌بندی‌های سیستماتیک است.